

SPOTKANIA ZE SZTUKĄ I ARTYSTAMI

Renata Zimnicka-Prabucka
Dariusz Młacki
Wilga Badowska
Grzegorz Wnęk

ART GALLERY
**JAS
KOL
SKA**

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

MERAKLIS

FUNDACJA

ART GALLERY
**JAS
KOL
SKA**

Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki w Krakowie
1818

Fundacja
Architekt
Kultury

 LIDZBARSKI
DOM
kultury

Wstęp do katalogu, który oddaję w Państwa ręce, jest zaproszeniem nie tylko do spotkania ze sztuką, lecz także do głębszego namysłu nad egzystencją, nad tym, co kruche, trwałe i nieuchwytnie w naszym świecie. To nie katalog prac jest najważniejszy, lecz ścieżka prowadząca przez cztery odrębne, a zarazem współodczuwające światy twórcze. Przestrzeń, w której sztuka przestaje być tylko formą, staje się pytaniem – o człowieka, jego miejsce, pamięć i przyszłość.

Dr hab. Renata Zimnicka-Prabucka, prof. UWM prowadzi widza ku wewnętrznemu pejzażowi, w którym barwa i kształt splatają się z doświadczeniem obecności. Jej twórczość zanurza się w kondycji współczesnego człowieka – z jego niepokojem, tęsknotą, ale i nadzieją. To obrazy, które mówią ciszą, subtelnym gestem i światłem, pozostawiając przestrzeń na refleksję. Spotkanie z jej dziełami to jak rozmowa, która nie potrzebuje słów – wystarczy spojrzenie, by poczuć obecność.

Dr hab. Dariusz Młacki, prof. Akademia WIT artysta związany z Warszawą, tworzy na pograniczu tego, co realne, a tym, co ulotne. Jego prace są jak lustra – odbijają rzeczywistość, ale przetworzoną przez głęboko osobistą wrażliwość. To obrazy-pytania, które stawiają pod znakiem zapytania nasze sposoby widzenia i rozumienia świata. Język malarstwa Młackiego staje się narzędziem do badania złożoności percepcji i emocji, ukazując napięcia między formą a jej brakiem, obecnością a nieobecnością.

Wilga Badowska, twórczyni z Gdańska, przynosi żywiołowy dialog z naturą i czasem. Jej prace to medytacje nad miejscem i jego pamięcią, nad historią, która trwa w krajobrazie i w ciele. Badowska, posługując się różnorodnymi środkami, dotyka tematów głęboko zakorzenionych w teraźniejszości – ekologii, tożsamości, wspólnoty. Jej sztuka, zanurzona w światłocieniu i ruchu, mówi o zmianie – tej, którą niesie życie i tej, którą wywołuje człowiek.

Prof. dr hab. Grzegorz Wnęk, związany z krakowską tradycją malarstwa, tworzy obrazy, które są zapisem napięć między dramatyzmem ludzkiego istnienia a jego cichą godnością. Jego gest malarski to akt wiary w siłę obrazu, który potrafi przekroczyć czas i trwać w naszej pamięci. Wnęk odwołuje się do figuratywności nie jako do formy, lecz jako do obecności – intensywnej, nabrzmiałej znaczeniem. Jego malarstwo to opowieść o człowieku, który – choć kruchy – nie przestaje być pełen światła.

Twórczość wszystkich artystów łączy głęboki szacunek dla materii, z którą pracują oraz odwaga w stawianiu pytań bez gotowych odpowiedzi. Ich prace, choć różne w formie, tworzą wspólnotę myślenia i odczuwania. To nie zbiór dzieł, lecz żywa struktura – mozaika doświadczeń, w której odbija się nasza zbiorowa i indywidualna wrażliwość. Wszyscy ci artyści, choć różni w stylu i podejściu, łączy jedno – odwaga w podejmowaniu tematów trudnych, często niewygodnych, ale niezwykle istotnych dla zrozumienia człowieka i świata.

Niech ten katalog będzie nie tylko przewodnikiem po wystawie, ale również pretekstem do zatrzymania się – choćby na chwilę. Sztuka, która tu przemawia, nie chce narzucać sensu. Ona jedynie przypomina, że życie – jak obraz – nie jest do końca do odczytania. Ale właśnie dlatego warto się w nie wpatrywać.

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

DR HAB. RENATA ZIMNICKA-PRABUCKA, PROF. UWM

Malarstwo od wieków było sposobem na wyrażenie najtrudniejszych tematów, takich jak śmierć, choroba czy osobiste cierpienie. Artyści często sięgali po te motywy, by zmierzyć się z bólem, ulotnością życia i nieuchronnością przemijania. Przykładem są dzieła symbolistów, gdzie śmierć ukazywana była jako tajemnicza postać, czy malarstwo barokowe z dramatycznymi scenami memento mori, przypominającymi o kruchości ludzkiego istnienia. Choroba bywała również inspiracją – obrazy Egona Schielego czy Fridy Kahlo, naznaczone ich fizycznym bólem, stają się niemalże wizualnym dziennikiem osobistego cierpienia. Malarstwo pozwala ośwoić te trudne doświadczenia, nadając im formę, która często umożliwia dialog między widzem a twórcą na temat emocji, których nie da się wyrazić słowami.

Twórczość artystyczna Renaty Zimnickiej-Prabuckiej jest nie tylko próbą intuicyjnego uchwycenia świata w jego pierwotnej, klasycznej formie, ale także swoistym dialogiem z tematami egzystencjalnymi znanymi z Księgi Hioba. Jej malarstwo odzwierciedla poszukiwanie harmonii, ładu oraz malarskiej prawdy, które pozwalają zbliżyć się do zrozumienia ludzkiego losu — nieustannie naznaczonego pytaniami o cierpienie, choroby, śmierć, sprawiedliwość i sens istnienia. Dążenie artystki do odnalezienia ostatecznej formy przypomina Hiobową tęsknotę za odpowiedzią od Boga — poszukiwanie absolutnej, choć niedoścignionej prawdy.

Proces twórczy Zimnickiej-Prabuckiej nie jest pozbawiony introspekcji i zmagania z własną tożsamością artystyczną. Tak jak Hiob stawiał w obliczu prób, które wystawiały na próbę jego wiarę i przekonania, tak artystka podejmuje nieustanne wyzwania związane z definiowaniem swojego idiomu twórczego i konfrontowaniem się z pytaniami o rolę sztuki.

We współczesnym świecie, nacechowanym dynamiką i napięciem, wielu artystów koncentruje się na ulotnych, powierzchownych aspektach rzeczywistości. Zimnicka-Prabucka, podobnie jak Hiob poszukujący prawdy mimo nacisków otoczenia, stawia na autentyczne wyrażenie własnej tożsamości. W jej malarstwie szczerość i introspekcja odgrywają kluczową rolę, a dzieła stanowią osobisty komentarz do uniwersalnych tematów ludzkiej kondycji.

Artystka odrzuca zorientowaną na człowieka wizję świata, bliską renesansowej idei człowieka jako centrum wszechświata. Podobnie jak Hiob, który rozpoznał swoją małość wobec ogromu boskiego stworzenia, Zimnicka-Prabucka widzi człowieka jako jedynie część kosmicznego porządku — jeden z głosów i barw wszechświata. Jej malarska filozofia sugeruje, że ograniczona percepcja ludzka, krępująca nas przez śmiertelność i cielesność, pozwala dostrzegać jedynie fragmenty rzeczywistości. Jednak, podobnie jak Hiob oczekujący objawienia, artystka wierzy w istnienie wiecznej, doskonałej prawdy.

Tak jak Hiob, który ostatecznie przyjął złożoność świata i tajemniczość boskich dróg, artystka łączy w swoim malarstwie to, co uniwersalne, z tym, co aktualne, tworząc most między wiecznością a teraźniejszością.

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

DR HAB. DARIUSZ MŁĄCKI, PROF. AKADEMIA WIT

Twórczość Dariusza Młackiego to głęboka wędrówka przez świat sztuki, który łączy delikatność z intensywnym poszukiwaniem sensów. W swoich dziełach artysta nie tylko odzwierciedla rzeczywistość, ale wyprowadza ją poza granice oczywistości, prowokując odbiorcę do namysłu i odkrywania ukrytych warstw. Jego malarstwo jest pełne zaangażowania intelektualnego, zmusza do stawiania pytań, zmieniając każdy obraz w przestrzeń do indywidualnych eksploracji.

W analizie dorobku Dariusza Młackiego wyraźnie wyróżnia się główny motyw dążenia do przekraczania granic codzienności i odkrywania wyższych, duchowych lub filozoficznych poziomów.

Artysta zachęca widza do głębokiego namysłu nad prawdą i sensem istnienia, skłaniając do szukania odpowiedzi na pytania o jego istotę. Przykładem tego jest „Lacrimosa część I, Lekkość” – dzieło, które wprowadza odbiorcę w przestrzeń pełną poetyckich wizji, balansujących między iluzją a głęboką symboliką, zmuszając do odkrywania ukrytych znaczeń.

Dariusz Młacki igra z percepcją widza, „zwodząc” jego oko. Artysta nie ogranicza się do prostych, dosłownych przedstawień – jego prace są jak zagadki, które zapraszają do odkrywania kolejnych, często ukrytych poziomów. Te warstwy, balansujące między abstrakcją a metafizyką, prowadzą do nowych interpretacji, a ich sens zmienia się w zależności od indywidualnych doświadczeń i wrażliwości odbiorcy.

Dariusz Młacki w swojej twórczości w niezwykle sposób przekształca zwyczajne, codzienne przedmioty w dzieła sztuki. W cyklach takich jak „Koperty” czy „Świece” artysta sięga po obiekty, które na co dzień umykają naszej uwadze, uznawane za banalne i nieistotne. W jego pracach te powszechne elementy zyskują nowe znaczenie i głębszą wartość. Tego rodzaju podejście skłania nas do zatrzymania się na chwilę i ponownego spojrzenia na otaczający świat, dostrzegając szczegóły, które wcześniej były niewidoczne. Odkrywamy w nich coś, co istniało od zawsze, lecz pozostawało ukryte w naszej codziennej percepcji.

Młacki w swojej twórczości wychodzi poza tradycyjne granice malarstwa, wprowadzając do swoich prac elementy, które angażują nie tylko zmysły, ale także umysł odbiorcy. Jego obrazy nie są jedynie prostymi przedstawieniami, lecz zapraszają widza do aktywnego uczestnictwa w twórczym procesie, tworząc wędrówkę pełną refleksji, która łączy klasyczne podejście do malarstwa z nowoczesną wizją rzeczywistości. Istotnym elementem ewolucji artystycznej Dariusza Młackiego jest udział w międzynarodowych plenerach twórczych, które umożliwiły mu jeszcze głębsze zrozumienie wzajemnych inspiracji i oddziaływań, wyraźnie obecnych w jego pracach. W jego sztuce ujawnia się refleksyjne podejście do tematu, odsłaniające wielowymiarowość jego przekazu i zachęcające do nieustannego zgłębiania bogatej symboliki oraz sensów, jakie artysta pragnie przekazać. Dzieła Młackiego to nie tylko malarska interpretacja rzeczywistości — to również filozoficzna podróż przez pytania o istotę istnienia, kruchość życia i nieuchwytność ludzkich doświadczeń. Jego twórczość skłania odbiorcę do zatrzymania się w biegu codzienności i spojrzenia w głąb siebie, poszukując odpowiedzi na fundamentalne pytania o sens, przemijanie i miejsce człowieka w nieustannie zmieniającym się świecie.

Dzięki swojej sztuce Dariusz Młacki zdobywa miano jednego z najciekawszych współczesnych twórców, który nie tylko przyczynia się do rozwoju polskiej sztuki, ale także skutecznie łączy ją z międzynarodowymi trendami artystycznymi, wprowadzając innowacyjne techniki i tematy.

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

WILGA BADOWSKA

Twórczość Wilgi Badowskiej, choć zakorzeniona w naturze i symbolice organicznych form, niesie ze sobą głębsze przesłanie dotyczące kondycji ludzkiej. Artystka, poprzez połączenie batiku, pasteli, kolaży, tworzy obrazy o niepowtarzalnej atmosferze, w których granica między światem ludzi a zwierząt wydaje się zatarta. Ten sposób przedstawienia rzeczywistości sugeruje, że człowiek jest jedynie częścią większej, harmonijnej całości – organizmu, w którym każdy element ma swoje znaczenie.

Badowska wykorzystuje motywy fauny i flory nie tylko jako dekoracyjne elementy, lecz jako metafory stanów emocjonalnych i egzystencjalnych dylematów. Jej kompozycje nierzadko przywołują uczucie niepokoju lub nostalgii, wskazując na kruchość życia i nieuchronność przemijania. W zwierzęcych sylwetkach można dostrzec ludzki niepokój, tęsknotę czy momenty zadumy – ich spojrzenia wydają się świadome, jakby skrywały historie o wewnętrznych przeżyciach.

Symbolika jej obrazów jest wielowarstwowa – często łączy się z refleksją nad przemijaniem, relacjami międzyludzkimi czy cyklicznością natury, w której człowiek nie jest dominującym podmiotem, ale jednym z wielu elementów. W wielu pracach można zauważyć grę kontrastów – między światłem a cieniem, ciepłem a chłodem, które podkreślają napięcie i dualizm ludzkiej egzystencji: radość przeplata się z melancholią, a życie z nieuchronnym rozkładem.

Z perspektywy filozoficznej jej sztuka może być odczytywana jako przypomnienie o jedności człowieka z przyrodą, ale też o jego zagubieniu we współczesnym świecie. To swoisty komentarz na temat alienacji i potrzeby odnalezienia własnej tożsamości w zmieniającym się środowisku. Badowska zdaje się zadawać pytanie: czy w chaosie cywilizacji nie zatraciliśmy zdolności do intuicyjnego odczuwania rzeczywistości? Jej prace, bogate w organiczne kształty i subtelne przejścia kolorystyczne, zapraszają widza do medytacji nad miejscem człowieka w świecie i relacjami, jakie tworzy – nie tylko z innymi ludźmi, ale również z otaczającą go naturą.

Podsumowując, sztuka Wilgi Badowskiej to nie tylko estetyczna ucztą, ale także przestrzeń do refleksji nad egzystencją, duchowością i kondycją ludzką w kontekście natury. W jej obrazach odnajdujemy zarówno harmonię, jak i chaos – wypadkową ludzkiego losu, pełnego kontrastów, ale i niezwykłego piękna.

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

PROF. DR HAB. GRZEGORZ WNĘK

Profesor Grzegorz Wnęk, malarz i pedagog związany z Akademią Sztuk Pięknych w Krakowie, od lat tworzy dzieła poruszające tematykę przemijania, śmierci i duchowego wymiaru ludzkiego istnienia. Jego twórczość to nie tylko malarska eksploracja figury, ale również refleksja nad cyklem życia i śladami, jakie pozostawia człowiek w czasie.

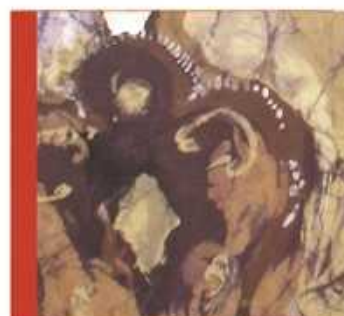
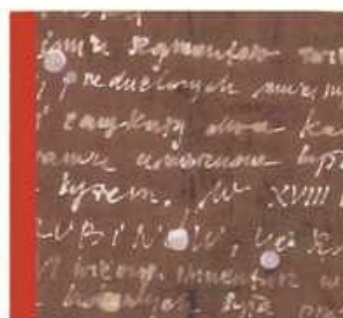
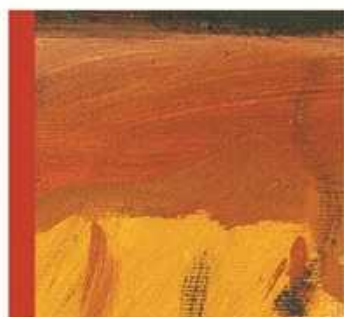
W ostatnich latach artysta realizuje cykl pod wspólnym tytułem „Wzrastać i butwieć”, w którym bada granice między cielesnością a duchowością, między obecnością a zanikiem. To malarstwo rozwijające się od surowych, oszczędnych w formie płócien ku ekspresyjnej, intensywnej kolorystycznie i fakturalnie materii. Obraz przestaje być ilustracją, a staje się procesem – żywym śladem transformacji.

Szczególne miejsce w jego dorobku zajmują prace takie jak „Ogród mięsożerców” czy „Czaszki”, gdzie widoczne są inspiracje meksykańską kulturą śmierci, zwłaszcza rytuałem Dnia Zmarłych (Día de los Muertos). Te obrazy łączą elementy surrealizmu i symboliki religijnej z kolorystycznym bogactwem, tworząc światy pełne napięcia, ironii i emocjonalnej głębi. Wnęk nie unika groteski, ale zawsze traktuje temat z szacunkiem i powagą.

W jego twórczości pojawia się także wyraźny trop inspiracji chrześcijańską ikonografią – artysta sięga po takie motywy jak Ukrzyżowanie, Zmartwychwstanie, Sąd Ostateczny, ale nadaje im osobisty, współczesny charakter. Czerwienie, czernie i złocenia pojawiają się nie tylko jako środki formalne, lecz także jako znaki emocjonalne, wywiedzione z dawnych tradycji malarskich i religijnych. Wnęk eksperymentuje z formą figury, rozbijając ją, fragmentaryzując, a następnie rekonstruuje w nowych, zaskakujących układach. Jego obrazy bywają ekspresyjne, pełne gestu, czasem brutalne w przekazie, ale nigdy puste. Za każdym przedstawieniem stoi refleksja, duchowość i pytanie o sens.

To, co wyróżnia jego twórczość, to umiejętność łączenia w jednym obrazie doświadczenia cielesnego i duchowego, sacrum i profanum, codzienności i tajemnicy. Wnęk tworzy przestrzenie, w których życie i śmierć spotykają się na równych prawach – jako dwa bieguny tej samej egzystencji. Jego malarstwo wymyka się jednoznacznym definicjom. Jest emocjonalne, gęste, kontemplacyjne, a zarazem zanurzone w kulturze i historii. To sztuka, która nie opowiada historii wprost, lecz tworzy przestrzeń, w której widz może sam skonfrontować się z pytaniami, które często pozostają bez odpowiedzi.

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

ARTYŚCI

DR HAB. RENATA ZIMNICKA-PRABUCKA, PROF. UWM

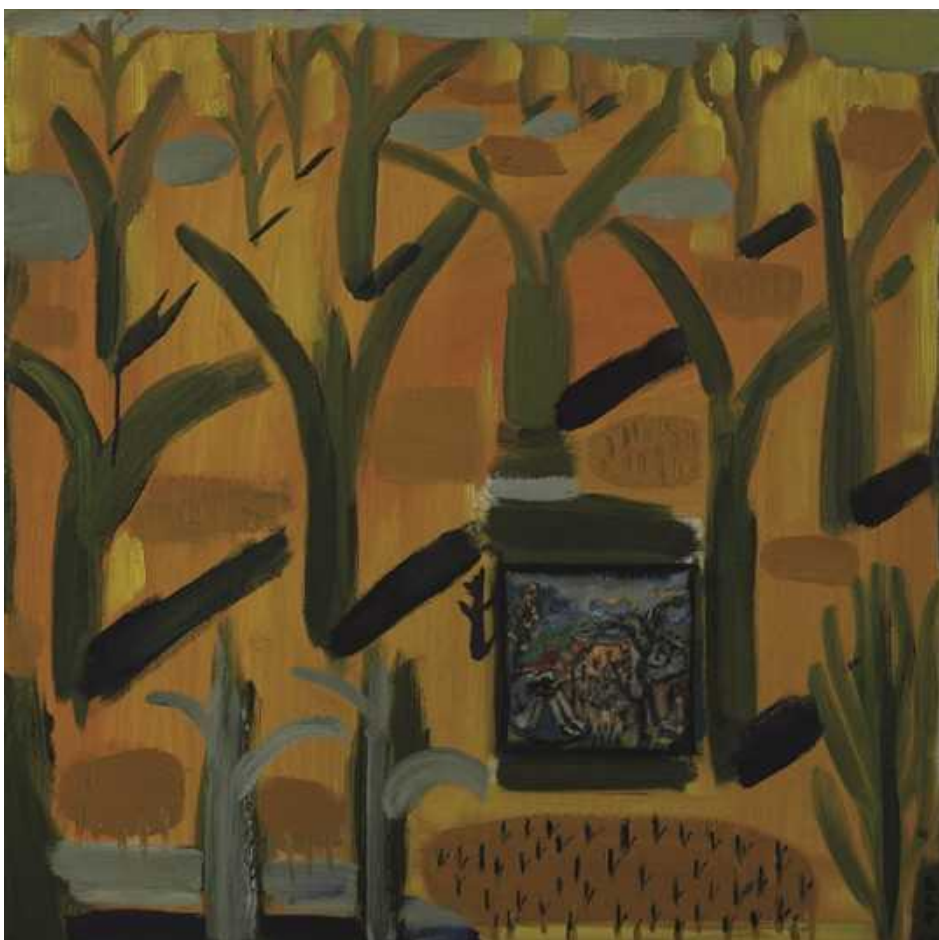
Wybitna artystka i profesor Uniwersytetu Warmińsko -Mazurskiego w Olsztynie. Urodziła się w 1972 roku. Studiowała na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Warmińsko -Mazurskiego w Olsztynie, a następnie uzyskała doktorat na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 2013 roku uzyskała habilitację na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Renata Zimnicka-Prabucka jest znana ze swojej twórczości malarskiej, która obejmuje różnorodne cykle tematyczne. Jej prace często koncentrują się na ludzkich emocjach i relacjach, łącząc elementy abstrakcji z realizmem. W swojej twórczości poszukuje sposobów wyrażania złożoności ludzkiego doświadczenia, co sprawia, że jej prace są głęboko poruszające i pełne ekspresji. Jest również aktywnym członkiem środowiska artystycznego, uczestnicząc w licznych wystawach i projektach artystycznych.

Bez tytułu,
olej, płótno
50x50cm
2024 r.

Bez tytułu,
olej, płótno
50x50cm
2024 r.

Miłosierna,
olej, płótno
50x50cm
2024 r.

DR HAB. DARIUSZ MLĄCKI, PROF. AKADEMIA WIT

Dariusz Młacki to jeden z czołowych przedstawicieli współczesnej sztuki polskiej, którego twórczość łączy w sobie elementy malarstwa, obiektów malarskich oraz fotografii. Urodził się w 1963 roku w Mińsku Mazowieckim. W latach 1985–1989 studiował na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, uzyskując dyplom z wyróżnieniem pod kierunkiem prof. Tadeusza Dominika, prof. Zbigniewa Gostomskiego oraz prof. Ryszarda Winiarskiego.

W latach 1993–2003 prowadził pracownię malarstwa w Europejskiej Akademii Sztuk w Warszawie. Obecnie jest wykładowcą malarstwa na Wydziale Grafiki Wyższej Szkoły Informatyki Stosowanej i Zarządzania (WIT) w Warszawie oraz w Instytucie Sztuk Pięknych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków oraz współzałożycielem Stowarzyszenia Otwarta Pracownia w Krakowie.

Twórczość Młackiego charakteryzuje się subtelnością i poetyckością. Artysta jest znany z takich cykli jak "Koperty", "Świece" czy "Telewizory". W swoich pracach często wykorzystuje różnorodne podobrazia, takie jak korek, pleksi czy stare tapety, co nadaje jego dziełom unikalny charakter. Jego malarstwo jest głęboko osadzone w nurcie sztuki metafizycznej i duchowej, co sprawia, że jest jednym z najciekawszych przedstawicieli średniego pokolenia artystów w Polsce. Prace Dariusza Młackiego znajdują się w wielu prestiżowych kolekcjach publicznych, takich jak Muzeum Narodowe w Warszawie, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Galeria Narodowa Zachęta czy Broadway Gallery w Nowym Jorku. Artysta współpracuje również z wieloma galeriami, m.in. z Galerią Białą w Lublinie, Galerią Rzeźby w Warszawie oraz Galerią Korekta w Warszawie, którą sam założył.

Dariusz Młacki to artysta, którego twórczość łączy tradycję z nowoczesnością, tworząc dzieła pełne głębi i emocji. Jego malarstwo stanowi istotny wkład w rozwój współczesnej sztuki polskiej.

Koperta 1,
 technika własna
 akryl,
 bibuła chińska
 60x60 cm
 2022 r.

Koperta 2,
 technika własna
 akryl,
 bibuła chińska
 60x40 cm
 2022 r.

WILGA BADOWSKA

Wilga Badowska ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Sztuk Plastycznych w Gdańsku w 1986 roku, w pracowni profesora Kazimierza Ostrowskiego (ucznia Fernanda Légera). Uprawia malarstwo i grafikę. Stosuje różne techniki – akryl, pastele, olej, batik, na różnego rodzaju podłożach. Tworzy akwaforty, grafiki oraz rysunek. Jest ilustratorką wielu książek (m.in. Bronisława Sałudy Królowe polskie na łowach). Prezentowała swoje prace na ponad stu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą: Bornholm (Dania), Berlin i Hamburg (Niemcy), Elnesvogen (Norwegia), Tokio (Japonia), Oaxaca (Meksyk). Jej prace znajdują się w zbiorach muzealnych i prywatnych w Polsce, Ameryce Północnej, Japonii oraz Australii.

Artystka od ponad trzydziestu lat tworzy głównie w technice batiku, którą przeistoczyła z indonezyjskiej sztuki tradycyjnej w unikalną metodę współczesnego malarstwa.

Badowska jest stypendystką MKiDN w 2021 roku, w 2022 roku stypendium otrzymała na realizację projektu Zaginione Regalia Polskie, w 35-lecie pracy twórczej została laureatką Nagrody Specjalnej Marszałka Województwa Pomorskiego, oraz laureatką nagrody Instytutu Oceanologii PAN w konkursie Kobiety Obraz Morza. W 2022 roku efekty pracy stypendialnej MKiDN poszerzone o dodatkowy materiał zaprezentowała na wystawie indywidualnej w Nadbałtyckim Centrum Kultury w Gdańsku. Również w 2022 roku wzięła udział w wystawie zbiorowej inagurującej Festiwal Szekspirowski w Gdańsku SHAKEART! , prezentując cykl obrazów inspirowanych Snem Nocy Letniej, wystawie zbiorowej „Gdańsk Przez Pryzmat” w Filharmonii Bałtyckiej oraz w Zbrojowni w Gdańsku w wystawie HOMMAGE'A PROFESOR KAZIMIERZ OSTROWSKI, PAMIĘĆ OBRAZÓW. W 2023 roku otrzymała stypendium prezydenta miasta Sopot, na rozwój dalszej współpracy z Instytutem Oceanologii PAN.

Bierze udział w licznych plenerach malarskich i sympozjach artystycznych w Polsce i za granicą (Finlandia, Litwa, Włochy, Dania, Norwegia)

Berło i jabłko,
 batik na jedwabiu
 patele olejne
 szlagmetal
 2020 r.
 Fot. W. Korsak

Korona królowych,
 batik na jedwabiu
 patele olejne
 szlagmetal
 2020 r.
 Fot. W. Korsak

PROF. DR HAB. GRZEGORZ WNĘK

Urodzony w 1974 roku we Frysztaku. Artysta malarz, absolwent Wydziału Malarstwa ASP w Krakowie, dyplom z wyróżnieniem obronił w pracowni prof. Stanisława Rodzińskiego w 1999 roku. Współzałożyciel Stowarzyszenia Młodych Artystów „Kontrapost” (2001). Doktor habilitowany od 2011 roku, od 2015 roku na stanowisku profesora ASP, w 2024 roku otrzymał tytuł profesora, w latach 2013-2024 prowadził Pracownię Rysunku na Wydziale Malarstwa ASP w Krakowie, od roku akademickiego 2024/25 prowadzi Pracownię Malarstwa na Wydziale Malarstwa ASP w Krakowie.

Prace Grzegorza Wnęka są w zbiorach:

- Lubuskiej Zachęty w Zielonej Górze,
- Biura Wystaw Artystycznych w Bielsku-Białą,
- Biura Wystaw Artystycznych w Krośnie,
- Muzeum Okręgowego w Bydgoszczy,
- Frissiras Museum w Atenach,
- Kolekcji malarstwa Grunwald Art (właścicielem jest Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego),
- SHAOXING CULTURA CENTER - MUSEUM OF FINE ARTS OF HE SHUIFA,
- Związku Polskich Artystów Plastyków Okręg Bydgoski,
- Kolekcji Międzynarodowych Warsztatów w Nowicy Stowarzyszenia Przyjaciół Nowicy,
- kolekcji malarstwa Międzynarodowych Plenerów Malarskich w Wiśniowej,
- Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz w prywatnych kolekcjach.

***Od wojny
wybaw nas...IV,***
olej, płótno
115x115 cm
2022 r.

***Hommage
à Frida Kahlo,***
olej, płótno
110x110 cm
2022 r.

Finansowane ze środków Krajowego Planu Odbudowy

Kurator wystaw

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

Słowo wstępne

Prof. dr hab. Wioletta Jaskólska

Charakterystyka autorów

mgr Wojciech Dzieszkiewicz

Wystawy

„Spotkania ze sztuką i artystami”

ART GALLERY JASKÓLSKA

ul. Wyszyńskiego 2b, 11-100 Lidzbark Warmiński

2025 rok

Projekt katalogu

mgr Wojciech Dzieszkiewicz

Reprodukcje

archiwum artystów

ISBN ISBN: 978-83-972-987-3-6

Wydawca

ART GALLERY JASKÓLSKA

Współwydawca

Wojewódzka Biblioteka Publiczna w Olsztynie

Druk

Warmia Print

Dofinansowano z UE

KRAJOWY
PLAN
ODBUDOWY

Rzeczpospolita
Polska

Sfinansowane przez
Unię Europejską
NextGenerationEU

